

КАЗ БУКИ ВЕСТИ

Никой не е в състояние да удържи силата на една идея, чието време е дошло! ...

ГОДИНА 14, БРОЙ 63, УЧИЛИЩЕН ВЕСТНИК НА СУ "Иван Вазов" гр. Плевен

ноември 2024

Национален конкурс за журналистика „Стоян Михайловски“ – Трета награда – 2013; Първа награда – 2014

Национален конкурс за журналистика „Григор Попов“ – Първа награда – 2016, 2017, 2018, 2020, 2022; Специална награда – 2019, 2020, 2021, 2023

Национален конкурс за журналистика „Гео Милев“ – Първа награда – 2019, 2022; Втора награда – 2020, 2021, 2023

Национален конкурс за журналистика „Григор Попов“ - Голямата награда на община Разград за 2024

Цена 1 лев

С любов към професията. Моето първо интервю

стр. 2

Нашите успехи в спорта

стр. 3 - 4

Първи стъпки в голямото училище

стр. 6 - 7

Изгониха ни — бяхме невъзможни.
Смехът ни бе решил да ни е враг —
избухна между тестовите сложни,
разрошен и подкупващ. Даже как
завързваше добрите химикалки
с невидими конци, вълнуващ, син
и смеехме се просто неразбрали,
че не е лодка синият ни чин,
че и часовникът не е палячо
със смешен нос — голямата стрелка.
И чакахме звънеца ни — тръбача
(сами си го нарекохме така).
Но строгият учител не усети
красивото на пъстрия ни смях,
приел ни в своята алена планета,
далеч от всякаква тъга и страх.

Изгони ни — ний бяхме невъзможни.
Но в дните, в тебеширения прах,
в контролните, объркани и сложни,
аз пазя спомена за този смях!

Петя Дубарова

Пристрастия

- ✓ Какви книги купуваме днес? – стр. 5
- ✓ Размислите на младите хора за училището, обществото и войната – стр. 8
- ✓ Наградените литературни творби – четете на стр. 10
- ✓ Млади таланти в изкуството – стр. 9
- ✓ Книгата или филмът – кой ще победи? Резултатът е на стр. 11

Konica Digital Photo Express
гр. Плевен ул. Иван Вазов 10А тел: 0878 300 514

СНИМКИ ОТ ТЕЛЕФОН

1,50лв. за 5мин.
0,60лв.

ТЕНИСКА С ЩАМПА
26лв.
16лв.

Чаша
15лв.
8лв.

Изрежете талона, влезте при нас и вземете Вашите отстъпки.

Пъстроцветно

- ✓ Забавно междучасие – стр. 12
- ✓ За най-любознателните. Кръстословицата ви очаква на стр. 11
- ✓ Празникът Хелоуин – любопитни факти – стр. 11

ЧЕСТИТ 1 НОЕМВРИ!

15 септември – началото

Септември е, отмина жаркото лято, на негово място се настани хладният есенен полъх, а редом с него – учебните дни. Началото на учебната година за пореден път събра всички ни и се доказва като празничен завършек на ваканцията.

гично, погледнах назад към всичките първи учебни дни с удоволствието, че през този немалък период от време съм успяла да стана част от една общност и да открия своите хора. По пътя, който изминах, имаше много препятствия, но осъзнах колко голяма

На тържественото откриване имаме удоволствието наши гости да бъдат кметът на гр. Плевен д-р Валентин Христов, ректорът на МУ – Плевен проф. д-р Добромир Димитров, г-н Валери Лачовски, народен представител, и г-н Гайдарски, председател на училищното настоятелство. Те пожелаха учебна година, изпълнена с много успехи, късмет и най-вече здраве. Поздрав към нашето училище отпрати и ректорът на МУ–Варна. По стара училищна традиция в тържеството участваха и знаменосците, гвардейците, мажоретният състав и хорът. Изпълненията им бяха блестящи, а самите те станаха пример и вдъхновение за по-малките ученици. Енергията на хората, събрали се около училището, се усещаше във въздуха. За една част от тях това беше ден за ново начало, а за други – равностетка. Както винаги най-ентузиазирани бяха най-малките, които тепърва започват да пишат своята история със СУ „Иван Вазов“. По-големите с гордост наблюдаваха малчуганите, вървящи по техните стъпки. Тази година, в ролята на по-голяма ученичка, се почувствах ностал-

късметлийка съм, защото съм част от общността на СУ „Иван Вазов“. Тази сграда, в която създадох толкова много спомени, не е просто училище за мен – тя е много повече. Това е място, което голяма част от нас, учениците, асоциират с приятелства, любов, интереси, смях, но най-вече с единственото по рода си чувство да усетиш, че някой се е докоснал до душата ти. Да, може би множеството от нас не обръща особено внимание на тържеството по случай откриването на учебната годината, но причината за това е, че сме преизпълнени с щастие, че отново сме обградени от едни невероятни хора, с които ще продължим да създаваме нови и нови спомени. На по-малките, тепърва започващи своята история, бих искала да пожелаая най-вече нови приятелства и безброй усмивки, на децата от прогимназиален етап пожелавам да не губят своя хъс и вяра в доброто, а на най-големите пожелавам да гледат с усмивка към бъдещето и винаги да преследват мечтите си, защото всяка крачка в правилната посока, дори и малка, е значима! Вярвам, че ще успеем!

Марина Костова, 11в

Очи в очи

„Аз съм учител и продължавам да бъда учител“

Маргарита Стефанова: „Труд, постоянство, отговорност – това съм аз!“ Учител с 31-годишен опит, турист, любител на природата и историческите романи, оставила трайна следа в живота на поколения вазовци. Тя е автор на помагала за начален етап, част от екипа, изработил държавните образователни стандарти към МОН. Името ѝ се свързва с любов, всеотдайност, грижа, креативност. Тя е от хората, за които можем да кажем само „благодарим, че ви има“.

Във връзка с Международния ден на учителя и 1 ноември потърсихме госпожа Стефанова за разговор за тази трудна професия. Намерихме я отново заобиколена от деца в една слънчева класна стая.

– Кое Ви насочи към учителската професия?

Още в първи клас си мечтаех да стана учителка. Първият учител винаги се помни. Моята незабравима учителка се казва Мариета Хицова и беше в началната степен на образование в НУ „Христо Ботев“. Възхищавах ѝ се как с лекота можеше да отговори на всеки наш въпрос и да задоволи детското ни любопитство. Именно тя и просветените личности, които срещнах по време на обучението по-късно, станаха мой пример. Много исках да приличам на тях и се запалих. Аз съм от онези учители, които избраха съвсем осъзнато тази професия.

– Какво обичате в професията си на учител?

Обичам децата. Те са моят стимул за работа. За мен най-важна е мотивацията им за учене и развитие. Стремях се да започвам с нея при първата ми среща с учениците. – Защо тази работа е толкова важна?

Да бъдеш учител е професия, която идва от сърцето. За мен тази професия крие една дума – общуване. Чувствам се удовлетворена, ако с децата, които съм учила, вървим по общ път. Те стават добри и успешни. Тази работа изгражда основите за разбирането на света при младите хора и възпитанието. Това само по себе си е една важна и благородна работа, изискваща обич. Според мен, който е избрал тази професия, трябва да носи пламъчето на възрожденския учител, защото знае, че моделира бъдещето.

– Какво са за Вас Вашите ученици?

Още при първата ми среща с учениците приемам, че всяко дете е личност със свои стремежи, самочувствие, вълнения, добронамереност... Опитвам се да ценя всяко едно усилие на детето. Забелявала съм, че когато види това, детето започва да се старее в пъти повече. То разбира, че е ценно за учителя, и това му дава много сериозна мотивация да върви напред и нагоре. Постиганията се градят с постоянство, труд, ентузиазъм.

– Има ли смисъл да си учител?

Има смисъл, защото да си учител означава да използваш възможностите, които се отварят пред теб, да ставаш по-добър – оvek и професионалист. А след това да използваш уменията и знанията, за да развиваш учениците си, да заразяваш с идеите, които сам си открил, че са в полза на обучаващите се. Да си учител, е едно истинско пътешествие с много

приключения, защото всеки ден е различен и носи емоции и неподозирани моменти.

– Какво ще споделите за своята работа със студентите от Великотърновския университет? Разбрахме, че сте провеждали консултации на специалисти с висше образование от други професионални сфери, които ще се подготвят за учителската професия.

Към Великотърновския университет има предназначен център за професионални квалификации в образователна програма „Учителска правоспособност“. Тук се обучават хора от най-разнообразни специалности – право, различни технически специалности, архитектура, икономика, журналистика и т.н. Освен желание да бъдат учители, нерядко тези кандидати споделят, че като учител развиваш много повече професионални качества, които след това са полезни, независимо в коя сфера да продължиш своя път. Да бъдеш учител е и една от най-добрите школи за личностно и професионално израстване. Така че аз с радост помагам на бъдещите учители да усетят професията. С някои от тях и досега поддържаме връзка.

– С какво свързвате думата будител?

Будителите от миналото и будителите днес са всички, които ни дават добър пример как да се държим, как да си помагаме. Те ни вдъхновяват за добри дела. Учители, писатели, читалищните дейци, артистите, художниците всеки ден карат хората да се стремят към знание и добрини – постъпват като истински будители. Всеки будител е свободен да казва какво мисли и да прави това, което иска, за да заразява другите с примера си. Свободата е сила, която трябва да владее всеки будител вчера и днес.

Първи ноември е ден за размисъл за всички „малки“ и „големи“ хора – онези, които са дали частичка от себе си и онези, които дават сега в настоящето.

– Отмиращо ли е будителството в съвременното общество?

Будителството не е отмиращо. Първи ноември се превръща в празник на „големите българи, за да събуди у младите интерес към дейците от миналото.“ Съвременни будители има и те са навсякъде – известни и безизвестни хора работят за промяната към по-добър живот тук – в България. Те работят активно, „воюват“ за меч-

тите си. Вярват, че тяхната заразяваща сила ще промени съдбите на хората. Будителството лично аз го свързвам най-вече със съвременния учител, който съветва младите да бъдат силни, смели и окрилени, да вярват в мечтите си и никога да не се предават.

– Какво ще посъветвате младите учители в навечерието на празника?

Учителят е обикновен човек, но неговата професия е необикновена. Времето на педагога все за нещо не достига. Всеки час в училище изисква поне още час работа у дома. Учителят трябва да бъде съпричастен с вълненията и потребностите на своите ученици, но в същото време да бъде и взискателен. Който избира тази професия, поема изключително голяма отговорност. Но ако може да остави следа в живота на едно дете, тогава задачата му е изпълнена и няма по-хубаво чувство от това.

– Коя е любимата Ви книга и защо?

„Първият след Бога – любовта и смъртта на Васил Левски“ от Неда Антонова е роман, нов и необикновен прочит на неговата участ на жертва и саможертва, която век и половина съзнателно се премълчава. Левски казва: „Преди да встъпя в делото, аз предадох душата си на Бога“

– Какво послание бихте отпратили по повод 1 ноември?

Скъпи учители, вие сте олицетворение на този празник! Държайте със силния си дух и доброта, с творчество, новаторство и професионализъм, защото вие сте истински съвременни народни будители! Бъдете благословени! Госпожа Маргарита Стефанова е един усмихнат и лъчезарен човек, който винаги може да ви зареди с положителни емоции. Тя докосва умовете и сърцата и дава по-особена светлина на живота.

Радост Петкова, 10а

Нашите спортни надежди

Настоящи и бъдещи успехи в баскетбола за Дарио

Дарио Тодоров е на 16 години, ученик от 11в, и вече се е докоснал до големия спорт. Тренира баскетбол от малък и това е неговата страст, неговото призвание, а също така и неговото любимо хоби. Срецахме се с него, за да ни разкаже малко повече за Европейското първенство в Гърция, където е играл с Националния отбор за юноши до 16 години (А дивизия), и преживяванията оттам. Разказа ни откъде е започнал неговият път на развитие в баскетбола и кои са върховете, които иска да покори в бъдеще.

Дарио тренира баскетбол от 9 години, вдъхновен от баща си, който е помощник треньор на мъжкия баскетболен отбор към „Спартак“ – Плевен и национален треньор на младежкия баскетболен отбор. За него най-важните уроци от спорта са дисциплината и отдадеността. Тренировъчният му режим включва почти ежедневни двуразови тренировки, а основните качества, които един успешен баскетболист трябва да притежава, са фокус, отдаденост и готовност да се развива. Попитахме го с какво би се

занимавал, ако не бе открил пътя си в баскетбола. От толкова малък тренирам и се занимавам с баскетбол, че дори не съм имал възможност да си помисля с какво друго бих могъл да се занимавам, защото преди да започна да играя баскетбол не съм се занимавал с никакви други спортове. – споделя Дарио. Той ни разказа, че най-запомнящият се момент в кариерата му е шампионската титла в първа дивизия и неговото участие в мачове с мъжкия национален отбор. Целите му са да се реализира на най-високо ниво както в България, така и в чужбина. По този въпрос Дарио открито заявява: За да се развия като играч, трябва да усъвършенствам всички технически аспекти от играта, да се науча да играя на повече от една позиция и да се вслушвам повече в това, което ми казват.

Балансът между спорта и личния живот е труден, но той се справя с подкрепата на семейството и близките

си. Разбира се, и училището си иска своето! Спортистът признава, че най-големият му успех досега е включването му в мъжкия представителен отбор и в националния отбор. По време на мачовете публиката влияе силно на играчите. Според мен това е един от най-важните аспекти в играта. Страшно голямо удоволствие ми доставя, когато има фенове и подкрепят отбора, и смятам, че е много важно за представянето ни. Ние се вдъхновяваме и играем по-силно.

На Европейското първенство в Гърция отборът му среща предизвикателства, но въпреки трудностите, показва потенциал. Участието в такъв престижен турнир е мотивиращо и му носи удовлетворение. Това е голяма възможност за юношеския баскетболен отбор. На турнира се сблъскахме с много добри отбори, там нивото беше много високо, тъй като самата група, в която играхме, беше много силна. Съперниците ни бяха най-добрите в турнира, като някои от тях влязоха в топ 5 на първенството.

Те играят по доста по-различен начин и ние трябва да се стремим да стигнем тяхното ниво – продължава разказа си младият баскетболист.

Спортистът е направил своите изводи и отправя препоръки към младите баскетболисти на база преживяното в Гърция. Съветът ми е да вярват в това, защото наистина не е лесно, но не е и невъзможно. Смятам, че всеки един играч, ако положи достатъчно усилия и му бъде даден шанс, бива напътстван от подходящи треньори и е попаднал на правилно място, със сигурност ще има възможността да играе в такъв формат и такъв състав.

Той подчертава важната роля на треньора в изграждането на отборната химия и стратегията за успех. Дарио споделя: Според мен треньорът има една от най-важните роли. Тъй като в Националния отбор хората са събрани от различни места и по този начин треньорът е отговорен за химията в отбора, за играта. Той контролира начина на мислене в отбора и създава

положителна атмосфера, което е изключително важно.

След Европейското първенство иска да заеме по-голяма роля в мъжкото първенство и отново да участва на международно ниво през следващите години заедно с националния отбор.

Пожелаваме на Дарио да продължава да следва мечтите си със същата страст и отдаденост, с която е започнал. Да вярва в себе си, да се усъвършенства както на терена, така и извън него, да се бъде устойчив на предизвикателства и успехите да го съпътстват на всяко ниво – в България и по света!

Яна Янева, 10а

Теодор Цветанов: „Спортът ме учи на концентрация и справяне с трудностите“

Теодор Цветанов е ученик от 10г клас с профил Хардуерни и софтуерни науки, но освен с компютърните си умения, той блести ярко в сферата на шаха. Има безброй постижения, купи и медали, от които „СПОРТИСТ НА ГОДИНАТА-Номинация за перспективен състезател – 2022г.“. Затова се срещнахме с него, за да научим малко повече за успеха му и какво стои зад 16-годишното момче.

– Как и кога започна да се занимаваш със шаха?

– Още преди да започна училище, бях запознат с фигурките на шахматната дъска и това предизвикваше интерес у мен. Когато бях на 6, баща ми ме научи на най-важното в шаха. На тренировки ходя от първи клас. Видях в училището ми обява, записах се и така започнах с група от 10-15 мои връстници.

– Помниш ли първото си състезание или първия медал?

– Ако трябва да съм честен, не помня първото си състезание, но със сигурност ме е мотивирало да продължа да се развивам напред. А първия си медал спечелих в 3 клас на турнир по ускорен шах, посветен на Националния празник на България.

– Какво ти дава и какво ти отнема спортът?

– Шахматът развива логичното мислене, учи ме на самоконтрол и концентрация. Учи ме как да преодолявам трудностите и въпреки че мога да допускам грешки – извличам поуки как да се поправа и да сполуча. Какво ми отнема? Със сигурност голяма част от свободното време. Полагам много усилия и не си пестя и нервите. Но определено плюсовете са повече от минусите.

– Кои са известните шахматисти, които те впечатляват?

– Честно, всички шахматисти са достойни за уважение и почит, но моите лични фаворити са Магнус Карлсен и Боби Фишър.

– Какво е шахът за теб?

– Приемам шаха като мое хоби, като моя страст – той е част от живота ми. Чрез шаха се изграждам като личност, откъсвам се от трудностите на ежедневието, разнообразявам се.

– С какво този спорт е полезен за хората, играещи го?

– На първо място шахматът развива чувство на етика. Тъй като е игра, базирана върху правила, определящи как ще се развие партията до края на играта. За децата, занимаващи се с шахмат от ранна възраст, е доказано, че това подобрява паметта, логическото и абстрактното мислене и повишава концентрацията. Развиват подобри способности за работа в екип и решаване на проблеми. Благодарение на шахматата резултатите ми в училище са доста високи.

– Кои са реализираните и нереализираните ти мечти?

– Реализираните ми мечти са всички мои постижения – безброй медали и купи от редица детски турнири. Но най-горд съм от На-

ционална индивидуална купа на България по класически шах „Морско конче“-гр. Варна. Днес вече участвам в мъжки опен турнири с изяви фиде и гротмайстори. Нов успех за мен беше и силният мъжки турнир по ускорен шах в град Шумен. Там аз спече-

Напред и нагоре, шампионе!

На провело се на 6 октомври в Ловеч 11- то поредно издание на „Деца на колежа“, ученикът Георги Даскалов от 5д клас при СУ „Иван Вазов“ зае второ място в категорията 10-12 години. Състезанието в Ловеч бе финален кръг от Детските даунхил серии за сезона, които тази година включват общо пет старта на различни места – Тетевен, Плевен, Пампорово, Троян и финал в Ловеч. Това е единственото детско колоездачно състезание в страната в този формат към момента – индивидуално спускане по разнообразен терен с предимно отрицателна денивелация. Валежите създадоха допълнително затруднение, тъй като участниците трябваше да се справят и с хлъзгави участъци.

Георги Даскалов от 5д клас е талантливо момче на 10 години, което от ранна възраст демонстрира страст и умение в даунхил колоезденето. Въпреки че тази година се състезава за първи път официално в дисциплината Даунхил спускане, той има вече три години опит зад гърба си на велосипеда.

Георги стартира състезателния сезон с изключителен успех, като завоюва първо място в престижно

състезание в град Тетевен. В Националната ранглиста на България към Федерацията по колоездене за 2024 година и в BG KIDS сериите, Георги заема престижното трето място.

За малкия колоездач спортът е не просто страст, а мотивиращ фактор в живота. В училище той е отличен ученик, дисциплиниран, отзивчив и отговорен. Защото спортът изгражда такива качества.

Да му пожелаем успех – в спорта, в училище и във всички начинания!

В@з Буки Веди

лих 1-во място при момчетата до 14 години като финиширах с 5,5 точки от 9 възможни на VIII Национална купа за мъже “Мемориал Стоян Иванов”. Турнирът се проведе на 30 и 31 юли във великолепно спортна зала Арена Шумен и събра 120 участници от цялата страна, сред които 7 гротмайстори.

Нещо, което ми се иска да постигна в бъдеще, е европейска и световна титла, като наистина желая да помагам на проходящите в шаха.

Пожелаваме на Теди да сбъдне мечтите си и му благодарим за интересния разказ.

Деян Тончев, 10в

За първи път на голямата сцена

Срещаме Ви с госпожа Надя Тодорова, ръководител на мажоретния клуб „Еуфория“ при СУ „Иван Вазов“, за да ни разкаже за незабравимото преживяване – Европейското първенство по мажоретен спорт в гр Либерец, Чехия, което се проведе от 4 до 9 юли 2024г.

– Може ли да обясните за нашите читатели какво е самото състезание?

– Това отнема страшно много време. Всички дисциплини са около 38-40. Дисциплините, в които ние се състезавахме, бяха класически батон и класически помпон. Има много разнородни дисциплини и над 400 участници от различни страни.

– Как решихте да участвате в това първенство?

– Ето как започна всичко. От миналата година направихме спортен клуб и сме членове на Българската федерация по мажоретен спорт и чирлидинг. Юлия Мумджиева е председател, тя е едно от златните момичета на Нешка Робева, заедно с Ренета Камберова, вицепрезидент. Те ни поканиха, като преди това дълго време са ни наблюдавали по време на фестивали, в които сме участвали. При наша изява в Пазарджик получихме покана да станем членове на Българската федерация по мажоретен спорт. Родителите на момичета се съгласиха да ги картотекират, което беше задължително условие, за да станем клуб. И със съдействието на госпожа Нинова и със съгласието на училището, защото мажоретният състав е към училището, започнахме да се занимаваме с мажоретния спорт като дейност към проекта за занимание по интереси. Но не можехме да се явяваме на държавни и европейски първенства, защото има едно изискване, и то е - момичетата да бъдат картотекирани. Аз премина-

вах през моите курсове за треньор и съдия ежегодно, момичетата са картотекирани вече и така ни поканиха да участваме в Европейското първенство. Поканата беше отправена към госпожа Нинова и към мен като ръководител на клуба. Имаме определени възрастови групи, в които може да се участва: кадети, джуниор и сеньор.

– Чехия не е толкова близко. Как мина пътят, и то с толкова деца, толкова време?

– Аз не пътувам за първи път. Пътуването ни мина много добре. По-скоро трябва децата да ви кажат как е преминало. Пътуването беше с едно преспиване в Будапеща. И след това пристигнахме в Либерец. Пътувахме 12-14 часа с една страхотна фирма, която не е пъленска, а е от град Луковит. Изключително сме доволни, изключителни професионалисти. Всичко премина спокойно и задушно. Мисля, че момичетата се чувстваха добре. На мен не са ми създавали никакви проблеми. Обикновено, когато се занимаваме със спорт и изкуство, децата са малко по-дисциплинирани от другите. За да можем да стигнем до първенства и изяви в спорта и в изкуството, се иска много ред, много дисциплина, много тренировки. Преди да заминем, имаме преглед. Юлия Мумджиева, Ренета Камберова бяха тук, в големия салон. Госпожа Нинова също присъстваше. Беше квалификационен преглед. Представителите на Българската федерация по мажоретен спорт дойдоха, преди да се явим на Европейското, за да прегледат съчетанията, които сме направили, защото има изисквания както и в художествената гимнастика и другите спортове. Определен брой вълни, които трябва да изпълним, фигури, които трябва да изпишем с помпоните, времетраене, музика, разнообразие. Всичко това експертите го прегледаха, отправиха към нас някои забележки, които да отстраним, преди да тръгнем за Чехия. Ние направихме своите малки корекции, защото и на мен това ми беше за първи път – да

участвам на Европейско първенство. Досега сме се явявали само на фестивали, на закриване на празници, на откриване, на мероприятия, на които са ни канили от Общината и от други клубове, но всичко е така, както аз го виждам като хореограф и треньор, но когато вече има строги правила, нещата са коренно различни. Там се гледа секундичка движение, някой ако е изпуснал уред, някой ако е стрещил, някой ако не е изпълнил както трябва и това всичко носи наказателни точки. Така че беше едно страхотно изпитание за нас.

– А какво е Вашето мнение за представянето на момичетата?

– Момичетата се представиха достойно. Тук бяха свикнали първо, второ, трето място; награди, медали, купи, винаги да получават призови места. Тук (това е моето лично мнение) малко се оказаха разочаровани и за това, че бяхме на едно от последните места, но позицията е достойна. Награди се получават до шесто място. Получихме медал за дебют и грамота, но нямаше медали. На това състезание се явиха, може би около 30 отбора от Чехия, от Полша, от Франция, но те са участвали и в други състезания

– Всъщност сте на шесто място?

– На шесто. И едното ни беше седмо място. Момичетата са доста разочаровани, но за мен и за председателите на федерацията, които също присъстваха – Юлия, Ренета и Нели, сме се представили достойно. Взехме си своите бележки, разбрахме какво не сме направили откъм костюми, музика, всички тези неща: поведението на момичетата, усмивките, тази енергия. Въпреки че е еуфория, притеснението беше голямо. Те видяха как се държат другите, колко са усмихнати, колко са освободени. Ето това ни липсваше определено.

– За първи път сте на такова голямо състезание? Какво е усещането?

– По принцип момичетата винаги трябва да са усмихнати. Тази забележка я получихме и в Пазарджик, когато бяхме на държавното първенство. Там също ни казаха, че

трябва да са по-усмихнати момичетата. Малко бяха със сковани лица, разбира се, аз не ги обвинявам. Притеснението си личеше. Отчитам какво ни липсваше и те го видяха, видях сълзите в очите им, видях как се притесняваха, когато развяваха българския флаг и

трябва да са далече, забавите трябва да са далече, просто трябва да са в кондиция, много да се стегнат, много да са отпочинали, да са нахранени, за да могат да се изявят максимално. След първата си изява те го разбраха! Но проблемът при нас е, че пътувахме от далечна дестинация. И това е... Освен това е и Европейско първенство. А не фестивал. На всички тези фестивали, на които сме ходили, сме били на призовите места. Витрината е пълна, долу имаме пет купи и грамоти само от държавното първенство в Пазарджик тази година. Нямаме невзети места. Нямаме! Но Европейското първенство е друго нещо. Има много какво да учим. И много какво да тренираме. Трябва много по-добра физическа подготовка. Когато слизаем от автобуса, телефоните категорично са забранени, защото това разсейва. Навярно сте чували за спортисти, семейни, които нямат право да се виждат със семействата си или да изпъл-

се надявах да са на едно от челните места. Но това е един страхотен урок, който получихме. Виждам, че са си взели поуката и сега са със страхотен хъс работят.

– Имате ли някакви забавни истории от самото пътуване, от самото представяне?

– По-скоро тях трябва да ги попитате. Аз бях ръководител, както вие казвате, 7/24, нали? Седем дена в седмица, 24 часа. За цялото ни пребиваване. Въпреки че имам страхотна подкрепа от госпожа Гинка Русанова, която пътуваше с нас, и двама родители, които неотлъчно ми помагаша. Винаги си има изпитания и проблеми. Условиата, новостите, липсите на някои неща... Имаше изключителни ситуации. Изпитанието беше с храненето още първата вечер. Бяха ни пропуснали за храна. Но това не е важно. Важното е, че се справихме. Реагирахме като екип, като отбор. Децата разбраха. Нямахме никакви проблеми. Не мисля, че са имали пък пикантни, забавни истории. Може би от тях трябва да разберете. Моментът, в който госпожата минава да провери по стайте, защото бяха по четири, две по две, студентски общежития с обща кухня, с обща баня и тоалетна. Тук забавата е от тяхна страна. Разбраха, че трябва да се почива. Когато треньорът каже, че трябва да се почива, телефоните

зват телефон и интернет преди състезания на професионално ниво, това е заради кондицията. Така е и в спорта, и в танца. Състезателките трябва да са отделени малко от телефоните, от личните си ангажменти, за да се стегнат. Тоест мисълта да е чиста. Да са ориентирани единствено и само към това, което ще правят. И тогава няма разсейване. Стройват се, подреждат се, по граници, в отдели – те си знаят. Ние имаме капитанки. При мажоретките е това, че имаме капитанки. Две капитанки на двата отбора, на двете възрастови групи, на които аз съм делегирала права. И те си отговарят за това. Те са като мои помощници, като ръководители. Костюми се организират и се товарят под строй, качват се на сцендери, всичко. С нас пътуваха родители, чиито деца бяха там. Не съм позволила те да помагат. Подреждане на облекла, подреждане на костюми, във всичко това не позволявам да се помага, за да се научат момичетата на отговорност и дисциплина.

Госпожа Тодорова, благодаря Ви за отделеното време. Вярваме, че нашите талантливи мажоретки ще стигнат абсолютния връх и на Европейското първенство по мажоретен спорт.

Никол Ангелова, 10а

Операция: Какво (не) виждаме в книжарниците

По повод края на летния сезон и ваканционното четене ни хрумна идеята да направим проучване за книгите, които се четат в днешно време. Планът ни беше да получим информация от първо лице – продавач-консултантите в книжарниците. Те са хората, през чиито ръце всеки ден преминават най-различни жанрове, автори и заглавия и бяхме сигурни, че имат

ците не отстъпват на възрастните по желанието си да купуват книги. Освен това българските заглавия не отстъпват на чуждите по продажби. Като заключение научихме, че клиентите обикновено отиват в книжарниците след работа и сами стигнахме да извода, че книгите си остават прекрасен начин да прекарваш свободното си време, почивайки от натоварващото ежедневие.

Във втората книжарница изследователският ни екип беше посрещнат по същия начин и получихме също толкова интересни отговори. В тази книжарница наблюденията на продавачите бяха, че при пазаруващите превес няма нито една възрастна група, но и тук любовните романи бяха най-предпочитан жанр. Хубаво беше, че учениците са постоянни посетители и на това място, закупувайки освен книги също така и музика. За разлика

все някакви наблюдения върху читателите.

В първата книжарница на „кръстосан разпит“ бе подложен млад и отзивчив продавач, който беше учуден от нашето разследване, но с удоволствие отговаряше на въпросите ни. Разказа ни малко за видовете читатели и популярните жанрове книги. Разбрахме, че възрастовата група, към която спадат най-редовните клиенти, са хора на възраст между 30 и 40 години, а най-търсените жанрове са романтичните и българската литература. Това, което най-много ни зарадва в тази статистика, бе, че учени-

от другия обект на разследването, на това място чуждестранната литература беше по-продавана. И от двете книжарници разбрахме, че голямо количество хора ги посещават всеки ден и така нашето изследователско разследване бе увенчано с успех. Доказахме си, че книгите винаги ще бъдат един от най-важните фактори за развитието на културата, знанията и въображението ни. Зарадвахме се, че младите хора четат и търсят хартиената книга.

Михаела Минкова, 10в

Деян Тончев, 10в

Мартин Йотов, 10г

Стани петокласник!

Идеята за тези отворени врати „стани петокласник“ хрумва на госпожа Гетова, класен ръководител на 5а, в края на миналата учебна година. Тя я обсъжда с класните ръководители на четвърти клас. Споделя я и със своите ученици и решават да поканят четвъртокласниците от класовете на госпожа Лишкова и Веселинова да направят един по-различен урок „Деца разказват на деца“.

Тази идея се ражда, защото учениците от четвърти клас, които пре-

елен проблем. А г-жа Нели Гетова пък е приготвила интересни раз-

и му помага.

Втората среща с класа на г-жа Лишкова е била в стая 217, учебна стая на четвъртокласниците. Госпожа Лишкова заедно с нейни колежки и помощнички пренаредили масите, така че учениците да са седнали един срещу друг и да се обединят на групи. За първата част г-жа Лишкова приготвила доста интересни и познавателни задачи: да се образува геометрична фигура и който стане пръв готов, получава награда, но накрая и в двата случая имало много бонбони и награди за участниците. Втората част и на

минават към пети, са свикнали с един и същи преподавател, с един ред на обучение. Когато преминат в по-горната образователна степен, преживяват стрес, защото във всеки нов и различен час влизат различни преподаватели, с различни изисквания по предметите и оттам идва решението на г-жа Нели Гетова да направи прехода на бъдещите петокласници малко по-нормален, по-лек и по-приятен, като им покаже заедно със своя клас как ученето може да бъде игра.

двете срещи е била под формата на открит разговор за пети клас. Четвъртокласниците задавали въпроси към учениците от 5 клас. И разбрахме някои от въпросите: „Какъв втори език да запиша?“, „Според вас кой профил е най-лесен?“, „Каква е разликата да си в начален курс и в пети клас?“, „Лесно ли се адаптираш към смяната на учителите във всеки час?“. Срегнахме се и разговаряхме и със самите участници в събитието от бившия четвърти клас. Те споделиха, че е било много забавно и

В часа на класа госпожа Нели Гетова успя да ни разкаже какво са правили учениците и как е преминало събитието в края на миналата учебна година. Чухме разказите и на някои от участниците – Жана, Александър.

Заедно с четвъртокласниците от класа на г-жа Лидия Веселинова всички са участвали в опознавателни игри. Творческата сцена е зала „Европа“. С учениците на г-жа Лидия Веселинова, групирани четвъртокласници с петоклас-

ници, са решавали таграм и пъзели, в които всички са заедно и те трябвало да се справят с определ-

ени задачи на дъската, с които, ако не може четвъртокласникът да се пребори, петокласникът отива

интересно, опознали са нови деца и сега, вече в пети, им е по-леко и лесно. А по коридорите на училището имат нови приятели. Нашето проучване завършва с интересна статистика. От двата четвърти класа, които са участвали, всички са ученици в пети клас. Може би съветите на петокласниците са помогнали да изберат отново СУ „Иван Вазов“ – училище с традиции и бъдеще.

Кристиана Коларска, 9г клас
Пламена Петрова, 9г клас

Да си първокласник, то не е шега...

Новата учебна година започна, а с нея и училищното пътешествие на нашите първокласници. В това пътешествие те ще бъдат напътствани от техните първи приятели в новото пътуване, техните класни ръководители. Представете ви първолаците на СУ „Иван Вазов“.

Мария Петрова, 102

„Мили ученици,
С днешния ден вие отваряте вратата към света на знанието. Нека учебната ви година бъде изпълнена с много нови приятелства и много усмивки!
Бъдете вдъхновени за новите уроци и покорявайте новите предизвикателства с лекота! Бъдете винаги упорити и жадни за знания! Бъдете целеустремени и винаги следвайте мечтите си и никога не забравяйте, че ученето е пътят към успеха!
Успешна учебна година и крачете смело напред!“

Кл. р-л Лидия Веселинова – 1 „В“ клас

„Скъпи деца,

Честит първи учебен ден! Вървете смело напред по пътя на знанието. През това пътуване ще се научите да четете, пишете и смятате. Ще се сприятелите с хубавите книжки. Ще опознаете света около вас. Бъдете старателни и трудолюбиви.

На добър час, мили деца!“

Кл. р-л : Красимира Найденова – 1 „А“ клас

„Мили първокласници,
Добре дошли във вълнуващото приключение, наречено училище!
Бъдете упорити и старателни и ще откриете чудния свят на знанието!

Пожелавам ви да намерите истински приятели! Бъдете здрави! Бъдете любопитни, задавайте въпроси, търсете отговори и най-важното – не се страхувайте да мечтаете! Бъдете откриватели!
Успешна учебна година и на добър час!

С обич, Снежанка Лишкова“

Кл. р-к : Снежанка Лишкова – 1 „Г“ клас

„Мили първолачета,

Бъдете любознателни, старателни и постоянни, защото няма по-скъпи плодове от тия, които знанието ни дава!,,

Кл. р-л : Наталия Тодорова – 1 „Б“ клас

„Мили ученици,
Нека учебната година е изпълнена с много нови знания, приятелства и усмивки!
Бъдете винаги упорити и жадни за знания!
На добър час!“

Кл. р-л Ива Георгиева – 1 „Д“ клас

Къде попаднах?

Христомира 1б

- Къде попадна на 15 септември?

-Аз съм била много нѣти тук, защото съм мажоретка! Много учители познавам, защото и така е седми клас ученичка тука и сега ще има матури. Аз съм първи клас и имам 3 каки и съм най-малката сестричка.

Радост Петкова 1а

- Къде попадна?

- Ами на училище, ама на мен ми е все едно е музикална школа! Или даже като джунгла ми е! Добре, че са класната и приятелите ми да ме ориентират!

Ема Георгиева 1б

- Чувстваш ли се мъничка в тази голяма сграда?

-Малко, но въпреки това се чувствам добре в сградата.

Александър Георгиев 1б

- Къде попадна на първи учебен ден и какво ти харесва?

- Ами всичко ми харесва! Ходил съм тук един път - само на зъболекар, не да уча. И тател ми каза тогава, че тука ще уча, а нѣк аз попаднах в училище "Иван Вазов" в 1б клас. Като цяло всичко ми харесва. А мама един път ми каза, че това е най-хубавото училище и е така!

Мария Петрова 1а

- С какво би сравнила училище?

Като детски кът е и няма правила, направо ми е супер забавно!

Ралица Георгиева 1б

- Какво ти харесва в училище?

-Ами на мен много ми харесва училището и моят любим час е рисуването. След дълго умуване Ралица също добави:

- И много обичам учителката си!

Алексея Антонова 1б

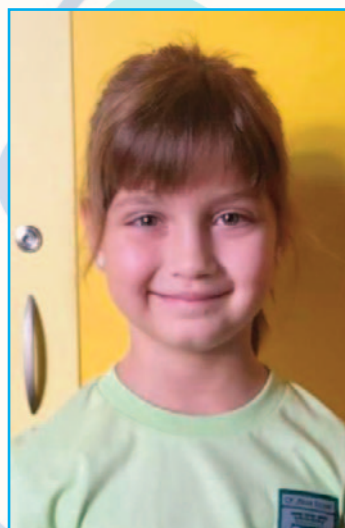
- Я ми кажи по забавен начин как би описала училището?

- Ми първо решиха тук в "Патриарх Евтимий", след това в "Христо Ботев" и най-накрая тука - където е най-хубаво!

Дария 1б

- На училище е много хубаво! Всяка сутрин, когато идвам на училище казвам на мама да идвам на училище по-бързо. Тука е много по-хубаво от всяка сграда, дори и от вкъщи!

Гергана 1б

-Аз съм Гергана, на 7 години съм и всяка сутрин, когато мама ме събужда, аз ѝ казвам по-бързо да отиваме на училище. Оправям се светкавично бързо и идвам веднага!

- Има ли нещо забавно в училище и би ли го сравнила с нещо?

- Училището е много хубаво! По-хубаво от всичко на света!

Теодор Костандинов 1б

- Какво ти е било първото впечатление?

-Мислех, че ще бъде монотонно и скучно, но в училище всъщност е приятно и забавно!

Румен Ангелов 1а

- Къде попадна?

- Ами аз попаднах в стаята и си мисля, че е затвор! (След това сравнение избухна смях сред всички деца.)

Мартин Йотов, 10г
Деян Тончев, 10в

Богливи мисли

ЛИЦЕТО НА ВОЙНАТА

Няколко думи за войната, закодирана в човешката природа, и недооценения мир

В един от първите дни на новата учебна година част от екипа на вестника бяхме „отвлечени“ от занятията си и изпратени да гледаме някакъв филм. Единственото, което знаехме, беше темата на филма – войната между Русия и Украйна.

Ако трябва да бъда напълно честна, бях убедена, че ще гледаме поредния клиширан разказ за свирепите руснаци и бедните украинци. Все пак това е единствената гледна точка, която медиите ни представят – една далечна за нас война, която от време на време се споменава с жална физиономия, когато няма за какво друго да се говори. Забелязала съм, че разговорите за случая като че ли са някакво табу за хората – чудят се чия страна да заемат пред околните. Всъщност, това не е нищо ново за нас, все пак нагаждачеството е в разцвета на силите си и към днешна дата.

Въпреки своя скептицизъм бързо разбрах, че съм сгрешила. Филмът „От другата страна“, продукт на дързостта на българския журналист Мартин Георгиев, се оказва доста обезпокояващо послание. Филмът е нестандартен с това, че е сниман не къде да е, а в Русия.

Ще изпреваря мисълта ви и ще ви кажа – не, не е филм за това как се опитват да го убият и как мразят Украйна или пък България, която им е обърнала гръб.

Не, филмът е нещо много по-малко и страшно. Той е картина не на войната по границите, не на трупите, а на живите – поточно съществуващите в тази реалност. Всички в зала „Катя Попова“ гледахме филм за едни млади хора, танцуващи със смърт-та ежедневно, вече претърпнали, незаинтересовани от това дали краят е близо, или не. Това, което ги обединяваше, обаче беше думата „победа“ – нито един от тях не пропусна да спомене тази дума. По същия принуден начин, по който ние говорим за времето или за деня си, те говорят за убийства и смърт. И най-фрапантното в цялата история е, че те не виждат нищо лошо в това, не виждат причина да не говорят за бъдещата си победа.

Това са едни хора, загубили всичко – някои от тях живеят по границите, събуждат се, до тях падат бомби, близките им умират, борят се за храна, за оцеляване, после спокойно заспват и на сутринта отново се връщат към

това ежедневие. Те не просто са загубили любимите си хора, те са загубили човешкото в себе си, все едно разсъдъкът им отдавна ги е напуснал и са останали само отломки от това, което някога са били.

А ние – ние сме тук, на километри от тях, без дори да осъзнаваме ситуацията. Знаете ли, те говорят за България с лека тъга, като за малко дете, поело по грешния път, тъгуват, че не ги подкрепяме. Ала какво е подкрепата в една война? Нима подкрепените и подкрепящите ще излязат победители? Не, читатели, не... В една война победи няма, защото и двете страни губят едни невинни човешки създания, и двете страни страдат еднакво за своите деца, и двете страни живеят в страх, и двете страни губят човешката и същността си. Лицата на войната са много, но всички имат сходен образ – образът на смъртта.

Сега нека да се върнем към началото на тази статия – по същия начин, по който излязохме от часовете си, излязохме и от „Катя Попова“, само че вече не бяхме същите. Чудно е как за час в човек може да промени толкова много. Истината е, че когато излязох, се чувствах сюрреалистично, все едно едновременно всичко и нищо се беше случило, все едно живеем в различен свят, а сме толкова близо.

Замислете се за различните светове, обединени на нашата планета – как едни седят и безцелно зяпат през прозореца, чакайки да бие звънеца, а други просто съществуват, поемайки всяка глътка въздух с надеждата тя да не бъде последната. Трябва да ценим живота, да се наслаждаваме се на всеки споделен миг, да обичаме силно и да бъдем благодарни за всичко, което имаме, защото съдбата е жестока и никой от нас не знае кога може да загуби всичко!

Марина Костова, 11в

ОТ ДРУГАТА СТРАНА

Откакто е измислено, киноизкуството винаги грабва душата на всеки зрител, на когото, разбира се, му попадне филмът. Ако се замислим, то представлява многобройни рисунки, снимки и пейзажи, сменящи се помежду си, разказващи история от някой роман или интерпретация на въображението на сценариста. Но има и филми, които не разказват фантастични истории, които придърпват сърцата ни, защото показват

истинския живот. Показват реални истории, които също ни се струват невъзможни или искаме да ги отречем.

На 18 септември екипът на вестника ни бе поканен на премиерата на филма на журналиста от „Нова телевизия“ – Мартин Георгиев. Този филм печели множество награди от кинофестивали, като последната награда е от Чикаго. Темата на документалния филм е войната между Русия и Украйна, като идеята за създаването му бе да покаже журналистически плурализъм и да разгледа руската страна на фронта. Мартин Георгиев, който преди създаването на филма вече бе посетил Киев и Одеса, смятал, че допускането му до другата страна, ще е невъзможно, но все пак опитал. Още в началото на войната иска виза и акредитация, чак една година след това получава необходимите разрешения и тръгва да заснеме филма си. Авторът увлекателно разказваше за трудностите при заминаването си, за това, че е бил сам – без оператор и снимачен екип, че се е страхувал за живота си.

Филмът му разказва за посещението до централата на ЧВК „Вагнер“, минаването му на километри от фронта и за положението на „града – герой“ – Донецк. Дей-

ствието във филма е разделено на два плана – един в завладените територии и един, приличащ на интервю, където журналистът беше разпитван за изживяването си след своето завръщане. Оказва се, че Мартин Георгиев е последният европеец, който е допуснат в Русия. По този начин се представяха мислите на жителите на Русия, което бе сякаш пропагандно, пасивно-агресивно или, както го описа Мартин Георгиев – опасно, но също се чуваше и мнението на самия главен участник във видеосъдържанието, което бе ясно изразено – „НЕ на войната“. От думите на хората в тази гореща точка и ние оставаме със същите желания.

Кадрите от фронтовата линия, от разрушените градове и страдащите хора оставиха дълбок отпечатък в душите ни. От песните за Ленин, осмиването на заплахата от ядрена война, непрестанните обвинения в национална измама и предателство, обществен страх и разруха, осъзнаваме, че войната е една болест и като такава унищожава невинни жертви.

Но ние имаме лек за нея и това е мирът. Затова с посещението ни на филма, имаме възможност да участваме и в инициативата за най-дългото послание на мира. Всички написаме сходни мисли – „мир“, „не на войната“. Тръгнахме си разтърсени, замислени и малко тъжни.

Мартин Йотов, 10г

Размислите на един тийнейджър

Какво значи да си будител днес? В Тълковния речник будител е „деец от Българското възраждане, който е работил за просвещението и националното самосъзнание на българския народ“. Това са личности като Иван Вазов, Христо Ботев и Паисий Хилендарски, хора, които са допринесли за духовното и културното самосъзнание на българина.

Кой би бил будител днес? Първото, което ми изниква на ум, е образован човек, търсещ общото благо, искащ българите да се развиват. Това биха били учителите, та те образуват днешните деца, които са нашето бъдеще. Или инфлуенсърите, те имат влияние над

хората. А писателите – образувани хора, търсещи самоизразяване в литературата. Но никой от тях аз не мога да нарека будител, защото според мен никой не отговаря на това описание.

Учителят, преди фигура заслужаваща уважение, искаща благото на своите ученици, създаваща връзка, траеща десетилетия, днес е приел ролята на поредния възрастен в живота на детето. В днешно време децата отиват на училище не с желанието да се обучават, а с противоположното – омраза към учителя и ученето. И защо? Защото учителят е останал без най-важното нещо, което трябва да притежава – любов към

учениците. Като че ли съвременните учители нямат нужното търпение и желание и при първото камъче по пътя си, те решават че няма нужда да се опитват да образуват нашите деца – нашето бъдеще. Така учениците губят желанието и радостта да са в училище.

Инфлуенсърите са новата професия, развиваща се и имаща влияние върху масата. Вместо да подтикват към културно развитие, те избират да говорят за неморални действия. Вместо да насърчават към духовна възвишеност, те избират материалното и сигурността, която носи, че парите винаги ще се увеличават. Днешната

младеж взема пример от тях и когато ги види да се държат разкрепостено, си мисли, че това е правилно. Така младите хора губят своите морални ценности.

Да бъдеш писател, е професия от Българското средновековие и Възраждане, благодарение на която в момента ние сме свободни и знаем за своето славно минало. Какво се случва днес? Поредните творци, търсещи слава. Обгърнати от желанието за публичност, те забравят своята същност да създават различни и пъстри разкази за интересни хора и събития. Вместо това някои от тях избират да пишат за едни и също теми, защото те са безопасни, всеки ще иска да ги прочете – поредната любовна история, поредния хорър или пък поредния роман за тийнейджри, търсещи себе си. Сега всеки пише и иска

да се изяви, да стане знаменитост и така българската литература се превръща в безцветна галерия от безлични текстове на различни автори. Това води до нежеланието на българина да чете.

Макар и не всички писатели, учители и инфлуенсери да попадат под общ знаменател, в България няма достатъчно будители и поради това ние като общество сме изгубили своите ценности и морал. Днес цари хаос, необразованите деца ще порастнат като глупави тийнейджри, които после ще се превърнат в неграмотни възрастни. Те ще имат деца, които няма да имат морал и ценности, и така кръгът се затваря, което ще доведе до поредица от анархия, безредица и накрая смърт на българското културно общество.

Мария Петрова, 10г клас

Есенна интроспекция

Мира ми не дават
нощи и лета
отдавна отминали
под мен погребани
в борба загинали
и в отломки затрупани.

Мира ми не обещава
дните и пролетта
блудни като дева
блуждаеща в безкрайните небеса
като на нимфа песента
ухажваща всичките ни чудовища.

Мира ми ще дадат
нощи и лета
във влака за изтока
за изтока и запада
В мен се борят две души
душата на есента
и на пролетта.

„Нежна е нощта“ – Ф. С. Фицджералд
На стопления пясък мек
жадно дирех нечий очи.
Отнякъде звучеше детски ек;
бореха се за слънцето корабни мачти.
Бродят сенки по изстиналия калдъръм;
през прозореца гледам, но сякаш си невидим.
Из блясъците на нощта и стъкления звън
виждам нечий цигарен дим.
Не си ти, разбира се, това е мираж – лъжа!
А как тихо се сипят лунните искрици,
които ми шептят колко нежна е нощта!...

Топли бяха още
очите ти нежно кафяви
дъждът ни мокреше косите
гонехме се из поляните мъгляви
Викахме крещяхме молахме се
ден след ден
капка след капка
веч да летят нашите крила
Красива си
красива като изгрева!...
Викаме крещим –
тръпна!
Изведнъж зъзна
няма вече слънце
Студени са
нежните ти очи кафяви
Студени са
поляните мъгляви
без нас вечно празни
Не се гоним.
Не се молим.
Жалея за онзи топъл ден
Но ще се върна
пред
изгрева
кълна се!
Там съм аз
там и ще бъда
Ще те чакам пак да полетим
и сред поляните мъгляви
и под летния дъжд
пак да се гоним...
Николай Петков, 126

Саможертва

Врабчетата пърхаха страдалчески над Средна гора. Изсипваше се толкова безмилостен дъжд, че като шал покриваше кръгозора и караше близките склонове да тъмнеят като облачни видения. От време на време просветваха светкавици, последвани от разтърсващи гръмове. Небето като че ли злобно и методично се спускаше надолу, завземайки първо средногорските била, после горите, полята и накрая самата земя. Вятърът поде дъждовните капки и ги запрати по всички ъгли на мъглата. Така единственото нещо, доловимо от човека, остана пагубната смесица - вода, самота, белота. Сред непрогледния ефир обаче се мръдна нещо живо. В мократа кора на един горски гигант се впи човешка ръка. Тази бедна душа, при всички случаи млада и неопитна, се дереше да вика и теглеше след себе си някакво животно. Бурята навярно я бе споходила ненадейно и сега заглушаваше крясъците ѝ. Но както е присъщо на всичко крехко и зелено, тя продължаваше да крещи безотказно:

– Айде! Мулчо, дай, дай!
Животното мъчно се препъваше подир господаря си и уплашено ревяше. Миризмата на озон го подлудяваше.
– Бързо! Бързай! Близко сме! Айде, още малко! – викаше човекът, свирюкаше и дърпаше добичето си, но трудът му беше безплоден.
Тревата и мъхът подир животното лъщяха в тъмноревено. То кървеше и се мореше - малко му оставаше да се подгъне съвсем.
– Мулчо, айде! Моля те! Съвсем мало остана!
Добичето се сили още няколко мига, но накрая се свлече на земята, нервно и горещо.
– Не! Ставай, Мулчо, ставай! – гласът на стопанина се пречупваше, докато сядаше на тревата.
Взе главата на животното в скута си и зариди. Милвайки го, рече:
– Спокойно, Мулчо, спокойно... Тихо сега.
Тялото на добичето се освободи от всякакви движения, започвайки от мястото на ласките и стигайки до копитата. То издаде един продължителен жален рев и затвори очи.

Човекът се преви от мъка над него и прошушна в ухото му:
– Няма да те оставя... Никога, никога няма.
Като чу това, животното мигом изправи глава. Криво-ляво закрепил копитата си и с поклащане се изправи на тях.
– Мулчо! – стопанинът извика щастливо и понечи да прегърне главата на любимеца си.
Добичето обаче се отскубна от него и калпаво забърза назад. С последни сили то куцукаше, водейки се по собствената си кървава диря, бягайки от господаря си.
– Не! Мулчо, ела! – човекът се опита да го догони, но то вече се губеше сред мъглата.
Скоро от него нищо не се виждаше – само чиста, непрогледна белота. Дори червените капки по земята бърже бяха изтрети от дъжда.
– Не, не! – до последно крещеше младата душа и плачеше, препъвайки се сред гористия шир.
Гръмотевиците обаче я стреснаха и тя се затича напред в търсене на подслон. Тъкмо щом напусна гората, чу оглушаващи кълтежи – бурята повалише вековните лесове, погизвайки с тях всичко в околността.
Гергана Христанова, 126

Млади творци

Ботев

„Приятно нещо е да има човек топла соба, самун хляб, парче сланина и няколко глави праз лук, пък да легне и да мисли, или да спи и да сънува...“

Омръзна ми да решавам задачи. Какво, като ще правя класно по математика! Омръзна ми цялото напрежение покрай тестове, класни, изпитвания. Искам да избягам някъде. Някъде, където е зелено, където цветята ухаят и те привличат, да легнеш на топлата трева, да затвориш очи и умът ти да се освободи от мисли за проблеми, класни и задачи. Баба звъни упорито и когато вдигам телефона, тя ме кани да отида с нея до Козлодуй, защото има спешна работа. Сякаш се обажда по поръчка, веднага се съгласих. След десет минути летим по слънчевото шосе към Козлодуй. Докато баба ми се занимава с лекарските си неща, аз се разхождам по брега. Разглеждам „Радецки“ и без да искам, си мисля за Ботев. Корабът е възстановен, излъскан и понякога пътува по водите на „тихия бял Дунав“. Но дали това е достатъчно, за да запази спомена за ония мъже, които се връщат в България, за да дадат живота си в името на родината? Все едно, не ми се мисли за това, искам само да си почивам, да се разхождам без сериозни размисли. По пътя обратно спираме за кратка почивка. Баба нагазва в тревата и набираме букет от лалета. Подава ми ги с усмивка и ми казва че ще пречистят въздуха в стаята ми и ще ми помогнат да спя по-добре.

Вкъщи слагам букета в една ваза и лягам. Разходката наистина ми помогна. Красив, млад и строен човек с тъмна брада е застанал на палубата и се взира в българския бряг. Той знае, че е трудно да бъдеш свободен човек в чужда земя, знае, че само българската свобода може да направи него и четниците му свободни. В клетвата му пътят към свободата вече е начертан, там, в мислите е и готовността да се плати цената, а тя е висока. Пътят на Ботев и неговите момци минава през съпротивата и саможертвата. И ето, те слизат от кораба. Целуват земята и се обричат на свободата. Животът им престава да бъде само физическо съществуване, превръща се преди всичко в морална

ценност. Млади, красиви, те се откъсват от личното щастие, интересите са отстъпили пред грижата за благо на цялата общност и докато ги гледам, си спомням за думите на поета към жена му: „Знай, че после Отечеството си най-много съм обичал теб“. Четниците се изправят и тръгват. Той ги води. Накъде вървят? Посочва със сабята си Балкана. А там, на Балкана, е свободата, там са подвигът и саможертвата, там са смъртта и безсмъртието!

Събудих се. Странно ми е. Сънувал съм Ботев. Дали бабините цветя наистина пречистиха атмосферата в стаята ми. Да, сега знам, че Ботев не е просто някаква личност от миналото, за която се говорят красиви думи и свирят сирени. Знам, че той е истински, наистина се е отказал от възможността да бъде щастлив със семейството си. Наистина е поел отговорността за живота на четата си и наистина е безсмъртен! Чувам го: *“Дали се две ноци смесиха, или се зора довърши? Кукуригу! Ето петлите! Джав, джав! Ето кучетата! Зимата се свърши и нощта се измина.”*

Людмил Андреев Йорданов, 12б
Трета награда в дванадесетия журналистически конкурс „Григор Попов“, Разград

“Все пак е по-добре да се удавим в океана, отколкото да се удавим на сушата!... Хайде, удавнико, на добър час!” – Й. Радичков
Memento mori и за други неща от живота

Обичам да пиша за смъртта (била тя физическа или духовна) поради простата причина, че чрез разсъжденията си ще си направя самоанализ и ще преценя посоката на живота си. Самият аз се боя от смъртта, но трябва по-скоро да приема, че ние – хората, сме смъртни, и оттам да направя всичко възможно да живея щастливо. Ще се провалим в опитите си да живеем вечно, но това не означава да се предадем да живеем въобще. Самият живот пази паметта си за нас и затова трябва да се вкопчим в него и да се опитаме да пием от

началото на романа разказвачът се съмнява, че ще успее да сътвори своя “Ноев ковчег”. Накрая (след всичко разказано и “прибрано” в ковчег) той вижда мъртвите си приятели и баща си. Това напомняне, че смъртта присъства все още и че тя причинява болезнена самота, го натъжава. Става му мъчно за живота, за това, че мъглите поглъщат всички. И тогава небето прокапва и онази консервна кутия отмерва течащото време на Вселената. Космическият удавник продължава да се носи по водите на потопа...

Колкото и да е дос-тоен този опит на човека да се бори, една тежест, един страх свива гнездо у душата ми. Страданието. Не знам пределите на душата си, не знам кога консервната кутийка ще прелее и аз ще трябва да плисна водата зад борда. Не знам. Според философията на Шопенхауер човешката воля е изворът на страданията. Поради непознаемостта на живота човек е обречен да живее в мъгла, която самата му воля създава. Как човек трябва да живее, като може всичко, ала не знае нищо?

В абстрактно-философското стихотворение на Яворов “Нирвана” човечеството е изправено “знойно жадно” пред призивно прохладните води на Абсолюта. Познанието, смъртта, животът пораждат у лирически герой страх и мъчителни догадки, но никога утеха. Ала важното, разбира се, е, че ние продължаваме да сме “знойно жадни” въпреки страданието. Продължаваме да дирим въпреки ограниченията, които самите ние си поставяме, но от които не можем да избягаме. В стихотворението на Далчев “Повест” виждаме живот, “удавил се на сушата”. Без радост, без събитие, човешкият живот е спрял и никога няма да тръгне, тъй като

консервната кутия отдавна е преляла. Страх ме е повече от живот без действие, отколкото от дирене с много страдания... Стигам до извода, че животът трябва да бъде една безкрайна борба. Независимо от това дали страдаме, или сме окрили от надежди и летим към слънцето. Дори и след това да паднем в потопа на живота точно както Икар, пак ще си струва. Сетя ли се за борба, няма как в съзнанието ми да не изплуват образите на Ботев и Вапцаров. Мисля, че точно те крият есенцията на пълноценния живот. Във Вапцаровото стихотворение “История” животът на “малкия човек” е представен като мизерен и мъчителен. Но това не възпира лирически герой да търси спасение. То е в бягството от догмите, които други ни налагат, в поезията, в изкуството и най-вече във вярата. В друго негово стихотворение – “Писмо” – мъката и страданията, причинени от “капана на живота”, са превъзможни от вярата за едно по-добро бъдеще. Слънцето ще грее над нас и ще опърли нашите криле като на пеперуда. Смъртта... Най-сетне достойна и желана смърт! Не е нужно дори да посочвам стихотворение на Ботев, тъй като самото му присъствие зове към борба. Той е икона, емблема, добро мото! за нашия свят. Нуждаем се от такъв императив. И така, удавнико (обръщам се към себе си), защо не поживеем, а? Животът има неопишуема красота и ние трябва да събираме неговите “трохи” заедно с неговата мизерия, самота и мъка. И когато дойде нашият сетен час, трябва да сме доволни със стореното приживе. После ще потеглим с нашия Ноев ковчег по водите на Абсолюта и ще гледаме към брега. Там, където другите хора ги е страх да докоснат водата.

Николай Петков.12б

Втора награда в шестия национален конкурс за журналистика „Гео Милев“, Стара Загора

Премиера на книга за Септемврийското въстание

На 25 септември от 17 ч. учениците от 10б клас с класен ръководител – Ралица Тодорова, посетихме Регионалния истори-

чески музей – Плевен. Там присъствахме на представяне на историческата книга на проф. д-р.и.н Веселин Янчев „Септем-

ври 1923 г.“ с подзаглавие „Провалът на едно поръчано въстание“. Авторът представи своя интерес в областта на военната, политическата и институционалната история на България след 1878 г. Творбата бе представена от проф. Милко Палангурски, чиито научноизследователски интереси обхващат както политическата и стопанска история на България, така и дипломатическите връзки на страната ни с Русия. Историците очертаха главните проблеми по основната тема на книгата, за която са проучвали и търсели факти в България и чужбина. Те пламенно обсъдиха пред нас, пуб-

ликата, проблематиката и засегнаха болезнени теми около мистериата на въстанието. Най-много ни впечатли темата за въстанието, но се засегнаха и много други проблеми. В края на събитието

професорите бяха отворени към задаване на въпроси и се осъществи дискусия. Някои от въпросите, които възбудиха обществото в днешно време, бяха: „Какво мислите за датата 3 март?“ и „Ще просъществува ли България?“. Всеки присъстващ бе свободен да пита каквото пожелае за миналото или бъдещето на страната. Поговорихме и за родния ни град в исторически план.

След почти двучасов маратон разбрахме и научихме нови и интересни факти, които с нетърпение ще приложим в образователния процес.

Такива срещи са и мотивиращи за младото поколение.

Цветозара Симеонова, 10б

Знаете ли, че...

Никога повече

Книга vs филм

Необятните ширини на книгата или директната представа чрез филма

Всички любители на четенето поне веднъж са се срещали с книга, по която след това е направен филм. Може би са се чудили дали да гледат филма, или пък да оставят само своите впечатления от книгата. Така най-задаваният въпрос става „Кое предпочиташ – книгата или филма?“. Факт е, че вече много от книгите – както нови, така и стари класики, излизат филмирани. Въпросът кое от двете е по-хубаво, обаче остава труден за отговаряне.

Последният такъв филм, който аз гледах, беше „Никога повече“ по едноименния роман на американската писателка Колийн Хувър, както е по-познат It ends with us. В главните роли бяха артистите Блейк Лавли, Джъстин Балдони, Брандън Скенар, Джени Слейд, а режисьор е Джъстин Балдони. Те направиха брилянтна игра и представиха романтичната драма на Лили Блум – предприемчива жена в Бостън. В книгата писателката представя един от най-сериозните проблеми, а именно домашното насилие. Романът проследява живота на цветарката Лили Блум преди и след срещата ѝ с привлекателния неврохирург Райл Кинкейд. Паралелно с настоящето авторката ни връща в миналото на Лили и ни запознава с първата ѝ любов Атлас Кориган. Заедно с темата за домашно насилие се преплитат темата за едно истинско приятелство и за една вечна и незабравима любов.

Докато го гледах, аз си мислех, че трябва да прочета и книгата. Според мен това е по-добрият вариант. Тъй като, докато четем, ние виждаме героите и събитията през нашата перспектива, ако филмът не отговори на тези

представи, както в повечето случаи, ние ще останем разочаровани. Няма съмнение, че филмът предава сюжета по-ярко и ни представя точното послание, което авторът е искал да изрази. Гледайки филма, успях да почувствам трагичната история, да съпреживявам с героите и да им съчувствам. Когато прочетох книгата, забелязах, че доста важни детайли всъщност не присъстват в екранизацията. Не всичко от книгата обаче може да се предаде на екран. Въздействието на филма зависи от целия екип, който стои зад изготвянето му – актьорите, продуценти, режисьори, дори и гримьори. Чрез филма до голяма степен книгата се представя през призмата на стотици други хора, всеки от които с различно мнение. Да, може някои неща да са пропуснати, но ако сме наблюдателни, можем да забележим много важни детайли в декорите, които ни препращат към тези от книгата.

В социалните мрежи прочетох много различни мнения за филма. Направи ми впечатление, че причината повечето хора да не го харесат не е разказването на сюжета, а подборът на актьори и външният им вид. Независимо от мнението на другите според мен актьорите много добре предадоха посланията на книгата. Изабела Ферер като младата Лили и Алекс Нойстедтър като младия Атлас ни представят силата на тийнейджърската любов, която не се влияе от външния вид и фи-

нансовото положение. Блейк Лайвли като Лили в настоящето и Джъстин Балдони като Райл предават проблема за домашното насилие и начина да се справим с него. Брандън Скенар като Атлас в настоящето ни показва ролята на първата любов в живота на човек, а

Джени Слейт като най-добрата приятелка на Лили – Алиса, е пример за смисъла на истинското приятелство. Точно за тази изградена представа мисля. Със сигурност стилът беше леко старомоден, поне според мен, но не това е важно.

Точно тази предварително изградена визуализация измества фокуса от смисъла на филма. Вгълбени във външния вид на персонажите, хората забравят да вникнат в събитията, които, за съжаление, могат да застигнат всеки.

Големият екран не може да се сравнява с тръпката от четенето на книга. Тя ни оставя възможност ние сами да изградим персонажите и мнението си за тях. В книгата може историята да се разгърне по-добре и същевременно да не е прекалено дълга. От друга страна, филмът превръща историята в реалност и ни представя примерен вариант за развитието на сюжета. Той обаче ни ограничава да приемем историята такава, каквато другите я виждат. Четейки, ние сами рисуваме събитията с любовта, жестокостта и тъгата, която сме почувствали от думите на автора, защото книгата дава време и възможност всеки да развие въображението си и да възприеме историята по свой начин. Отговорът на въпроса в началото на моите размисли зависи от гледната точка на читателя. Може би е време да прочетем книгата и да си съставим мнение.

Стефания Петрова, 10б

Хелоуин – интересни факти и произход на празника

Всеки от нас е чувал за празника Хелоуин, но знаете ли всъщност откъде идва традицията за този празник, защо използваме тези цветове, когато украсяваме, защо има тикви навсякъде и защо много хора бъркат името му с Все светии. В тази статия ще ви предложа отговори на всички тези въпроси.

Може би ще ви учудя, но празникът всъщност не произлиза от Америка, а от традициите на древните келти от Шотландия и Ирландия. Те вярвали, че годината се разделя на две части – тъмна и светла. Според вярванията им в прехода между тези две части се отварял портала към отвъдното и духовете можели да преминат към нашия свят. Затова вечерта на 31 октомври хората гасяли огньовете в къщите си и се събирали на специално място, където имало запален от жреците огън. Там всеки е трябвало да бъде облечен възможно най-страшно, за да успеят да прогонят злите духове. Във времето тази традиция се изменя много и донякъде с смесва с празника Все светии. Причината за това, е че този празник се е отбелязвал на деня след Хелоуин. Следователно хората често ги бъркали и затова и в днешно време някои хора си мислят, че Все светии и Хелоуин са един празник.

Може би някои от вас са си задавали въпроса защо украсяваме с тикви и какво общо имат те. Тази тиква символизира есента и прибирането на реколтата. Също се вярвало, че тя спомага за изгонването на злите духове. Истината е, че в началото е била използвана ряпа вместо днес познатата ни тиква, но всъщност тиквата е донесена от Америка, когато започнали да из-

ползват нея като по-достъпна за хората от Новия свят. Често срещани в този период са цветовете оранжево, кафяво, черно. Те също символизират пристигането на есента и прехода от лято към зима.

Ето и няколко допълнителни интересни факти и митове за празника:

- Думата “вещица” идва от староанглийски и означава “мъдра жена”.
- Смята се, че дете, родено на Хелоуин, притежава способността да разговаря с духове.
- В миналото се е смятало, че вещиците се страхуват от коне, затова са яхнали метли. По тази причина някои хора слагат подкова на вратата, за да плашат вещиците.
- Ако на Хелоуин си сложите дрехите наобратно и започнете да вървите назад, ще срещнете вещица.
- Видите ли паяк в нощта на Хелоуин, това може би е духът на любим човек, който ви наблюдава.
- Пресече ли ви черна котка път в навечерието на Хелоуин, на късмет е. Ако е бяла – очакват ви несполуки.

Макар и да не е български празник, Хелоуин е интересен и децата много се забавляват, маскирайки се страховито. Нашите кукерски празници също гонят злите сили и са подобни, само че са свързани с идването на пролетта. Така че – да празнуваме!

Цветина Данчева, 10 г

Кръстословица

1. Национален герой, революционер, поет и публицист, оставил след себе си велики стихотворения като „Майце си“, „На прощаване“, „Елегия“, „Хайдути“, и „Обесването на Васил Левски“.
2. Поетът, който пише „Стани, стани, юнак балкански“ и „Вятър ечи, Балкан стене“.
3. Един от най-значимите български войводи, на когото Христо Ботев посвещава балада.
4. Патриархът на българската литература.
5. Създателят на „Рибния буквар“.
6. Писателят на „История славянобългарска“.
7. Основателят на ВРО и БРЦК.
8. Човекът, който пръв преписва „История славянобългарска“.

Ако решите правилно кръстословицата, в оцветената колона по вертикала ще получите думата, която означава „дейци от епохата на Българското възрождение, които са работили за просвещението и националното самоосъзнаване на българския народ.“

1. Христо Ботев; 2. Любен Чирков; 3. Хаджипетър; 4. Иван Вазов; 5. Петър Берон; 6. Писец Хитендарски; 7. Васил Левски; 8. Софроний Врачански.

Одговор:

Ева Иванова, 10б клас

Забавни минути

Хороскоп

Овен

Овни, оптимизмът ще ви завладее през месец ноември. Ще пожънете успех с лекота при решаването на ежедневните си проблеми и задачи, но само ако добре обмислите действията си и не реагирате спонтанно. Ала отрицателното влияние на Слънцето в Скорпион може да склони Овните към действия, които няма да се поправят на обкръжението ви. Що се отнася до вашето благосъстояние, ще сте меко казано изпълнени с енергия.

Телец

Телци, от изключителна важност е да бъдете супер внимателни този месец. Чувството на изолация и самота биха могли да възникнат през ноември. Установяването на общ език с близките е от решаващо значение. През месеца на Скорпион ще се борите с егоистични желания, както и с апетит за незабавно, но мимолетно удоволствие. Едва ли ще е рядкост този месец да проявявате егоцентрично поведение и нетолерантност към различните мнения. Към средата на месеца негативността ще започне да се изпарява.

Близнаци

Заради това, че Слънцето е в Скорпион, този месец, **Близнаци**, ще бъдете изпълнени с енергията и мотивацията, които ще ви помогнат при изпълнението на задачите и проектите си. Добрата и усърдна работа се отплаща чрез просперитета ви. Положителният ви поглед този месец ще е предпоставка за преценка на приоритетите и ценностите ви. В романтичен план звездите пак ви се усмихват.

Рак

През този месец, **Раки**, емоциите ще изместят логиката, а интуицията заема централна роля при вземането на решения. Този подход ще е от съществено значение

за предотвратяване на критични грешки. Трябва да бъдете допълнително внимателни към средата на месеца, очаква се да бъдете емоционално нестабилни и дори най-незначителните събития биха могли да ви обезпокоят и ако позволите, да ви осуетят деня.

Лъв

Ах, **Лъвовете**, с отминаването на лятото си тръгва и вашата емоционална удовлетвореност. Звездите ви съветват да посветите енергията си в укрепване на семейните и лични връзки, защото позицията на Слънцето в Скорпион би компрометирала вашето благоразумие и вяроност към партньора ви. Пътят към успеха ще е труден, ала, ако успеете да се обградите с верни хора, споделящи интересите ви, ще постигнете много.

Дева

Девы, любовният ви живот е помазан от звездите, ала това не значи, че пътят към щастието ще е лесен. От решаващо значение ще е решителността ви. През месеца на Скорпиона е възможно да бъдете по-раздразнителни, а слепотата към истината в ситуации ще ви изиграе лоша шега.

Везни

Везни, звездите апелират към отделането на повече лично време, макар и заетостта да не го позволява. В семейството ще се усеща все по-силно идилично чувство. Най-силен емоционален екстаз ще изпитате в доставянето на щастие у другите. Периодът няма да е подходящ за осъществяването на семейна почивка.

Скорпион

Подобно на Раците през ноември, **Скорпиони**, вашата интуиция ще бъде засилена, което ще ви позволи оптимално да се справяте със задачите си, без да поемате големи рискове. Заради положението на Слънцето в месеца на Скорпиона, предизвикателството да поемете контрол над негативните си емоции, става все по-трудно.

Стрелец

През месец ноември, **Стрелци**, животът ви ще бъде динамичен, както и наситен със събития. Личното израстване през този период е гарантирано, както и създаването на нови и полезни връзки. Слънцето в Скорпион ще засили харизмата ви, ала това е нож с две остриета, защото това може да не се понарави на близките ви.

Козирог

Козирози, приятните занимания този месец няма да са ви чужди, въпреки повишената ви натовареност. Слънцето в Скорпион засилва вашата емоционалност, предоставяйки ви възможността за романтични преживявания. Звездите ви съветват да сте по-социално ангажирани и да поемате инициативи. Имайте предвид, че замесването в интриги ще ви навреди повече, отколкото да помогне. Към средата на месеца се очертава кратък период, в който ще бъдете по-студени.

Водолей

Водолеи, хороскопът за ноември подчертава значението на щателното планиране, ако следвате съветите на звездите, успехът ви е в кърпа вързан. Неблагоприятното влияние на Слънцето в Скорпион може да насърчи самовглъбяването и да възпрепятства компромисната природа на Водолея. Емоционалната дистанцираност ще ви доведе единствено междуличностни пререкания с партньора ви.

Риби

Дългоочакваният триумф се усеща в хороскопа на **Рибите**. Проблемите в семейството и с близкия ви са разрешени, а все още необвързаните от вас има голяма вероятност да срещнат любовта. Емоционалното ниво ще е на максимум, а виновникът за това е Слънцето в Скорпион. Въпреки че това е прекрасно за личностните взаимоотношения, това би могло да не се понарави на хората в работна среда.

Мирослав Борисов, 10г

Какво виждаш?

Какво е първото нещо, което видя в картината?

Ако първо сте забелязали **дървото**, то това може да индикира, че сте по-тиха и скромна личност. Предпочитате да имате малко, ала истински приятели, към които сте привързан. Привличат ви хора, които могат да ви пленят чрез своя външен вид, интелектуална мощ и действия.

Ако първо сте зърнали **горилата**, то това може да значи, че притежавате силна личност. Независимо от начинанията ви, винаги се стремите към съвършенството и сътрудничеството с другите. Макар и критичният ви характер да не се нрави на някои хора, повечето ви

върстници търсят одобрението и уважението ви.

Ако първо сте открили **рибите**, то това може да означава, че вие сте спокойна и сдържана личност. Имате навика да не общувате с хора, които са по-шумни и буйни по душа. Предпочитате хора, демонстриращи дълбоко разбиране и съпричастност към емоциите ви. Ако първо сте различили **лъва**, то това може да се свърже с факта, че сте непоколебима личност с устойчиви убеждения. За вас е трудно да приемете, че може да не сте прави. Въпреки това социалните ви умения ви предоставят многобройни контакти.

Мирослав Борисов, 10г

Смах през ключалката

Един ученик се обърнал към учителя си:

– Учителю, аз защо не напредвам?

Учителят се позамислил и казал:

– А, ти видя ли от изток изгрева, който озари долината?

– Видях го, учителю!

– А, усети ли полъха на вятъра от юг, който накара листата на дърветата да потреперят?

– Усетих го, учителю!

– А долови ли аромата на цъфналия вишнева цвят?

– Долових го, учителю!

– Ето затова не напредваш - защото блееш...

Първокласник се връща ядосан от училище след първия учебен ден.

– Вие ме измамихте! Вие ме излъгахте!

– Какво има, синко?

– Казахте, че отивам в първи клас, а то дори не е икономична класа. Чиновите твърди, шведска маса - няма, а аниматорката е само една и тя някаква нервна.

Тате, дай 100 лева.

– За какво са ти?

– Ще ги разменя.

– За какво?

– За четири.

– Това по какъв курс?

– По математика.

В училище:

– Госпожо, не искам да ви плаша, но тате каза, че при още една двойка някой ще яде бой!

На родителска среща:

– Г-не, как се справя синът ми в училище?

– Как да Ви кажа... Гледате ли овце?

– Не!

– Няма да е лошо да му купите...

Урок по биология. Учителката изпитва Иванчо:

– Иванчо, разкажи на класа как се размножават дъждовните червеи!

– Ами чрез делене, госпожо.

– И как по-точно?

– С лопатата...

Редакционен екип

Николай Петков 12б, Гертана Христанова 12г, Марина Костова 11в, Яна Янева 10а, Марта Милева 10а, Никол Ангелова 10а, Стефания Петрова 10б, Ева Иванова 10б, Деян Тончев 10в, Михаела Минкова 10в, Мирослав Борисов 10г, Мартин Йотов 10г, Цветина Данчева 10г, Кристиана Коларска 9г, Пламена Петрова 9г

Редактор Ивелина Танева
Предпечат Йончо Йончев

Броят е редакционно приключен на
21.10.2024г.

Живях празен живот, тленен гроб
но на изяществото станах роб.

Светлини от тунел, никога не гаснат –
просветления от Бога, ябълки падат.

О, красота, мъчителна красота,
защо си ми единствена свобода?

Отпечатъци от лица в мъгла плават;
сигурно никога няма да ме изчакат,
но моята душа всеки ден опияняват.
Моля се завинаги така да останат!...

Николай Петков, 12б